

Қиёмат яқин қолганда тилсиз нарсаларнинг тилга кириши

Қиёмат яқин қолганда тилсиз нарсаларнинг тилга кириши

Мўминларга эслатма

15:20 / 02 октябрь 3009

هُلِّلَا يَضَرَّ رَءْيِرُهُ يَبَأُ نَع
هُلِّلَا يَلَّصَّ يَبِّنَلَا نَعُ هُنَع
عُغْلُبَتَ «: لَأَقَمَّ لَسَوِ هَيْلَع
«بَاهَيِّ وَأَبَاهِي نَكَاسَمَلَا
دُوَادُ وَبَأُ مَلْسُمُ هَاوَر
كِشُوي» : هُظْفَلَو
يَلَا أُرْصَاخِي نَأُ نَوْمَلْسُمَلَا

دَعْبَ أَنْوَكِّي يَّتَحِرْ نِي دَمْلَا حَالَسْ مَوْحَلْ أَسَم

Абу Хурайрадан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Масканлар Иҳоб ёки Яҳобгача етади»**, дедилар».

Муслим ва Абу Довуд ривоят қилганлар. Абу Довуднинг лафзида:

«Келажакда мусулмонлар Мадинага қамал қилинадилар, ҳаттоки энг узоқ чегаралари Салоҳ бўлиб қолади», дейилган.

Шарҳ: Иҳоб – Мадинаи Мунавварадан бир неча мил узоқликдаги жой. Салоҳ эса Хайбарнинг паст тарафидаги жойнинг номи.

Қиёмат яқинлашганда Ислом диёрлари хароб бўлиб, мусулмонлар Мадинаи Мунавварага қочиб бораверадилар. Улар устидан ўрнатилган қамал торайиб бориб, чегара Салоҳ деган жой бўлиб қолади.

هَلَلَا يَلَصَّيْبِنَلَا نَعُهُ نَعَو
أَدَبٌ «: لَأَقَمَّ لَسَوِ هِيَلَع
دُوعِيَسَوِ ، أَبِيَرَعُ مَالُسِإِلَا
يَبُوطَف ، أَبِيَرَعُ أَدَبٌ أَمَك
مَلْسُمُ هَاوَر . «ءَأَبَرُعُلَل
يَذِمُّرَّتَلَاو

Яна ўша кишидан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Ислом ғариб ҳолда бошланган ва келажақда худди бошланган пайтидек, ғариб ҳолга қайтади. Ғарибларга яхшилик бўлсин!»** дедилар».

Муслим ва Термизий ривоят қилганлар.

Шарҳ: Ислом янги тарқала бошлаганда мусулмонларнинг сони ҳам, уларнинг куч ва имкониятлари ҳам жуда оз бўлган. Қиёмат яқин қолганда ҳам яна ўша биринчи даврга ўхшаган ғариб ҳолга қайтилади. Ўшанда ғариб мусулмонлар ер юзидаги энг яхши одамлар бўлиб қоладилар.

هَلَلَا يَلَصَّ هَلَلَا لُؤْسَرَلَا ق
نِي دَلَا نَا «: مَلَسَوِ هِيَ لَع
زُرَاتُ أَمَكِ، زَا جُحَلَا يَلَا زُرَايَل
نَلَقُعَايَلَوِ، أَوْرُجُ يَلَا هِيَ خَلَا
لَقُعَمَ زَا جُحَلَا نَمُ نِي دَلَا
نَا يَلَبَجَلَا سَأْرُ نَمِ هِيَ وُرَا لَا
عَجْرِي وَ، أَبِ يَرْغَ أَدَبَ نِي دَلَا
ءَابَرُغَلَلَا يَبُوطُفَ، أَبِ يَرْغَ
دَسُفَا أَمَ نُوْحَلُصِي نِي دَلَا

يَتُّنُّسُ نِمُّ يَدْعَبُ نِمُّ سُنُّنُ لَّا

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам шундай дедилар: «Илон уясига жамлангандек, дин Ҳижозга жамланади. Тоғ эчкилари тоғни қароргоҳ қилиб олганидек, дин ўзи учун Ҳижозни қароргоҳ қилиб олади. Дин ғариб ҳолда бошланган, ғариб ҳолга қайтади. Мендан кейин одамлар бузиб юборган суннатимни ислоҳ қиладиган ғарибларга яхшилик бўлсин!»

لَّا قُ هُنَّ عُلُّ لَّا يَضَرُّ سَنَانُ نَع
نِمُّ هُتُّ عَمَّ سَأَثِي دَحُّ مَكُّتُ دَحُّ أ
هُلُّ لَّا يُّلَّ صِ هُلُّ لَّا لُؤَسَر
هِبُّ مَكُّتُ دَحُّ يَ أَلَّ مَّ لَسَوِ هِيَّ لَع
لُؤَسَرَّ لَّا قُ : لَّا قُ يَدْعَبُ دَحُّ أ
هُيَّ لَعُّ هُلُّ لَّا يُّلَّ صِ هُلُّ لَّا
طَارُشَأُ نِمُّ نَأُ : مَّ لَسَوِ
مُّ لَعُّ لَّا عَفْرِيُّ نَأُ ؛ عَأَسُّ لَّا
وُشْفَيُّ وُ ، لُهُجُّ لَّا رَهُظِيُّ وُ
رُمَخُّ لَّا بَرُشُّ تَوُ ، أَنُّزُّ لَّا

لَقَيْوْهُ، اَسْنَلَا رُتْكَيْو
نُوْكَيْ يُّتَحْ، لُجْرَلَا
دِحْ اَوْ مِّيْقَ ءَاْرْمَا نِيْسْ مَخَلْ

Анас розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам: «Илмнинг кўтарилиши, жаҳолатнинг зоҳир бўлиши, зинонинг тарқалиши, хамрнинг ичилиши, аёллар кўп, эркаклар кам бўлиб, элликта аёлга битта эркак бошлиқ бўлиши ҳам Қиёматнинг аломатларидандир», дедилар».

هَلَلَا يَضَرَّ دِيْعَسْ يَبَاْ نَع
هَلَلَا يُّلَّصَّ يَبْنَلَا نَعْ هُنَع
يُدْلَاوْ: لَأَقَمَّ لَسَوِ هِيْلَع
مُوقَاتِ اَلْهَدِيْبِ يَسْفَن
مُّلَكُّتْ يُّتَحْ ءَعَّاسَلَا
يُّتَحْ وَ سَنُاِلْ اُعَابِ سَلَا
هِيْطَوْسْ ءَبَدَعْ لُجْرَلَا مُّلَكُّتْ

هُذِخْ فُ هَرْبُخُتَوِ، هِلْغَنُ كُ اَرْشَوِ
«هِذْغَبُ نَمُ هُلْهَ أَثْذَحَ أَمِبُ
يُذِمُّرَّتْ لَ اَ ثَ اَلُّ ثَ لَ اِ هِذْهَ يَ وَرِ

Абу Саъид розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам шундай дедилар: **«Жоним қўлида бўлган Зот ила қасамки, йиртқичлар инсонга гапирмай туриб, кишига қамчисининг учи, кавшининг ипи гапирмасдан туриб, оёғи ундан кейин унинг аҳли нима қилганининг хабарини бермай туриб, Қиёмат қойим бўлмайди».**

Ушбу учта ҳадисни Термизий ривоят қилган.

Шарҳ: Бу ҳадиси шарифда хабари келган Қиёмат яқин қолганда тилсиз нарсаларнинг тилга киришини уламолар икки хил таъвил қилганлар.

Биринчиси – одамлар фисқу фасодга берилиб, гуноҳларга ботиб кетганидан уларга йиртқич ҳайвон ҳам, жонсиз нарсалар ҳам, ҳатто ўзининг тана аъзолари ҳам танбеҳ берадиган бўлиб қолар экан.

Иккинчиси – динни ушлаган одам кам қолганлигидан ҳар бир диндор банда каромат соҳибига айланиб қолар экан. Унга ҳайвон ҳам, жонсиз нарсалар ҳам ва ўзининг тана аъзолари ҳам керакли гапларни айтиб турадиган бўлиб қолар экан.

نَا هُنَّ عُهُلَلَا يَضِرُّ رِذْيَبَا نَع
هَيْلَعُهُلَلَا يَلَصُّ يَبَّنَلَا
نُورِدَتَا: أَمْوَيَلَا قَمَلَسَوِ

«سَمَّ شِلْ لِهَذِهِ بَهَدَّتْ نِيَّأ
مَلْعَا هَلْ وَسَرَوْ هَلْ لَأ : أُولَاق
يَّتَح يَرْجَتِ هَذِهِ نِيَّأ» : لَأَق
أَهْرَقَتْ سُمَّ يَلِإِ يَهَتْ نَت
ةَدِجَاسُ رَخَتْ فِ شَرْعَلَا تَحَتْ
لَأَقِي يَّتَح كِلْ ذَكُّ لَأَزَتْ أَلَف
تُيَحُ نَمَّ يِعْجُرَا يِعْفَتْ رَا أَهْل
حَبْصُتْ فِعْجُرَتْ فِتْئِج
يَرْجَتْ مُثْ أَوِعْ لَطْمُ نَمَّ ةَعْلَاط
أَهْرَقَتْ سُمَّ يَلِإِ يَهَتْ نَت يَّتَح
ةَدِجَاسُ رَخَتْ فِ شَرْعَلَا تَحَتْ
لَأَقِي يَّتَح كِلْ ذَكُّ لَأَزَتْ أَلَو
تُيَحُ نَمَّ يِعْجُرَا يِعْفَتْ رَا أَهْل

حُبُّصُتْ فُ عَجْرَتِ فِ تِئِجِ
يِرْجَتِ مُثْ اِهْ عِلْ طُمُ نَمَّ عَاطِ
اَهْ نَمُ سُنْ لْ اُرْ كُنْ تِ سِيْ اَلِ
يَلِ اِيْ هَتْنَتِ يَّتْ حِ اِيْ يَشِ
شَرْعِ لْ اَتْحَتِ كَاذِ اِهْرَقَتِ سُمِ
يِعْفَتِ رَا اَهْلُ لْ اِقْوِيْ فِ
كِبِرْ عَمُ نَمَّ عَاطِ يِحْبُصَا
نَمَّ عَاطِ حُبُّصُتْ فِ
هَلْ لْ اَلْ وُسْرَ لْ اِقْفِ ، «اِهْبِرْ عَمِ
مَلَسَوْ هِيْلَعُ هَلْ لْ اِيْلَصِ
كَاذِ ؟ مُكَاذِ يَتَمَ نُوْرَدَتَا»

أَوْ قَبْلُ مِنْ ءَامَنَتْ تَكُنْ لَمْ اِيْمْنُهَا نَفْسًا يَنْفَعُ لَا نِيحِ

نَاخِي شِلْ أَوْر . خَيْرًا إِيْمَنِيهَا فِي كَسْبَتِّ يُذِمُّ رَّتْ لْ أَوْ

Абу Зар розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Бир куни Набий соллаллоху алайҳи васаллам: **«Бу қуёш қаёққа кетишни биласизларми?»**» дедилар. «Аллоҳ ва Унинг расули билувчироқ», дейишди. У зот шундай дедилар: **«У ўзининг Арш остидаги қароргоҳига етгунча юриб бораверади. Сўнгра саждага йиқилиб, «Кўтарил, келган ерингга қайт!» дейилмагунча ўшандоқ тураверади. Кейин чиқадиган жойидан чиқади. Кейин ўзининг Арш остидаги қароргоҳига етгунча юриб бораверади. Сўнгра саждага йиқилиб, «Кўтарил, келган ерингга қайт!» дейилмагунча ўшандоқ тураверади. Кейин яна чиқадиган жойидан чиқади. Сўнгра яна юради. Одамлар ундан ҳеч нарсани инкор қилмайдилар. У ўша Арш остидаги ўз қароргоҳига боради. Ниҳоят, унга «Кўтарил, мағрибингдан чиқ!» дейилади. Шунда у мағрибидан чиқади».** Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам: **«Ўша қачон бўлади, биласизларми? Бу - олдин иймон келтирмаган ёки иймонида яхшилик касб қилмаган ҳеч бир жонга иймони наф бермайдиган пайтда бўлади»**, дедилар».

Икки шайх ва Термизий ривоят қилганлар.

يَضَرُّ وَرَمَعِ نُبِ هَلْ لَّا دُبَعُ نَع
نُمُ تُظْفَحَ لَأَقُ هُنَعُ هَلْ لَّا
هُلْ لَّا لَّصِ هَلْ لَّا لُوسَرِ

مَلَّ أَثْي دَحَ مَلَّ سَوِ هَيْ لَع
لُوقِي هُتَعَمَس ، دَعَبُ هَسِنَا
عُولُطُ : أَجُورُخ تَايَآلَ لَوَآ نَا
جُورُخَو ، أَهَبِرُعَمُ نَمِ سَمَّشَلَا
يَحُضِ سَانَلَا يَلَعِ هَبَّادَلَا
لُبَقُ تَنَاكُ أَمُ هَيْ أُو
يَلَعِ يَرُخُ أَلَا فِ أَهَتَبِحَاصِ
مَلَّ سَمُ هَاوَر . أَبِ يَرَقِ أَهَرَثِإِ
هَلَلَا دُبَعَلَا قِ : دَاوَرُو ، دُوَادُ وَبَّأُو
: هَلَّزَنُ مَلَّ أَبُتُكُلَا أُرُقِي نَاكُ وَ
عُولُطُ أَجُورُخ أَمُ هَلَّوَآ نُظَّأُو
. أَهَبِرُعَمُ نَمِ سَمَّشَلَا

Абдуллоҳ ибн Амр розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламдан бир ҳадис ёд олиб, ҳеч ёдимдан чиқармадим. У зотнинг шундай деганларини эшитганман:

«Аломатларнинг биринчи чиқадигани - қуёшнинг мағрибдан чиқиши, чошгоҳ пайтида эса доббанинг - жониворнинг чиқишидир. Қайси бири олдин чиқса, дарров бунисининг орқасидан кейингиси чиқади».

Муслим ва Абу Довуд ривоят қилганлар.

Абу Довуд: «Абдуллоҳ нозил қилинган китобларни ўқир эди. У «Менимча, олдин чиқадигани - қуёшнинг мағрибидан чиқишидир», деди», деб зиёда қилган.

نَا: نَامِيْ اِلَا يِ فِ مِلْسُ مِلَو
نَمِيْ لَانِم اَحِي رُ ثَعْبِي هَل ل
عَدَت اَل فِرِي رَح لَانِم نِي لَأ
هَبَح ل ا قُ ثِم هِب ل ق ي ف ا دَحْ ا
هَتَضَبَق ا ل ا نَامِي ا نِم

Муслимнинг «Иймон» бобидаги ривоятида **«Аллоҳ Ямандан ипакдан ҳам майин шамол юборади, у қалбида ачитқи уруғи оғирлигича иймони бор бирорта инсонни қолдирмай қабз қилади»**, дейилган.

مُوقَات اَل: نِي خِي ش ل لَو
رَارِش ي لَع ا ل ا ع ا س ل ل ا
س ا ن ل ل ا

Икки шайхнинг ривоятида «Қиёмат фақат ёмон одамлар устида қоим бўлади», дейилган.

نَعُوهُ نَعُهُ لَلَا يَضْرِي سَنَأُ نَعُ
هَيْلَعُهُ لَلَا يَلْصِي بِنَلَا
مُوقَاتِ أَلْ «لَأَقَمَّ لَسَوِ
يَفَلَأَقِي أَلْ يَّتَحُّ عَاسَلَا
هَأَوْرَ . «هُلَلَا ، هَلَلَا : ضُرَّ أَلَا
يِذْمَرَّتْ لَأَوْمَلُ سُمُ

Анас розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Ер юзида «Аллоҳ, Аллоҳ» дейиш йўқ бўлмай туриб, Қиёмат қойим бўлмайди», дедилар».

Муслим ва Термизий ривоят қилганлар.

نَأُوهُ نَعُهُ لَلَا يَضْرِي فَيَدْحُ نَعُ
هَلَلَا يَلْصِي لَلَا لُوسَرِ
مُوقَاتِ أَلْ «لَأَقَمَّ لَسَوِ
دَعَسَأُ نُوَكِّي يَّتَحُّ عَاسَلَا

نَبَا عَكْل اَيْنُ دَلَابِ سَانِلَا يِذِمْرَتَلَا هَاوَر . «عَكْل

Ҳузайфа розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Пасткашнинг ўғли пасткаш дунёдаги энг саодатли одам бўлмай туриб Қиёмат қойим бўлмайди»,** дедилар».

Термизий ривоят қилган.

Шарҳ: Қиёмат жуда ҳам яқин қолганда Ямандан чиққан шамол туфайли барча мусулмонлар вафот этадилар. Шундан кейингина Қиёмат қойим бўлади.

Мана, Қиёматнинг барча аломатлари айтиб ўтилди. Баъзи уламоларимиз бу аломатларнинг тартибини билиш учун ҳаракат қилиб кўрганлар. Аммо ҳамма аломатларнинг бирин-кетин келиш тартиби қандоқ бўлишини англаш қийин бўлган. Натижада «Қиёмат аломатларининг биринчиси – Расулуллоҳ алайҳиссаломнинг пайғамбар этиб юборилишлари, охиригиси эса Ямандан чиқадиган шамол экан», деган хулосага келганлар.

«Фитналар ва Қиёмат аломатлари» китобидан